

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 26 września 1921 roku

w sprawie zniesienia monopolu handlu względnie sekwestru cukru i zaprowadzenia jednolitego podatku spożywczego od cukru na obszarze Rzeczypospolitej.

Na mocy postanowień art. 1 i 2 ustawy z dnia 10 maja 1921 roku o regulowaniu podatków od spożycia, zużycia, względnie produkcji na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. Ust. Rz. P. № 41, poz. 248) zarządza się co następuje:

§ 1. Podatek spożywczy czyli akcyza od cukru buraczanego, względnie trzcinowego, przewidziany w § 1 l. 1 austriackiej ustawy z dnia 20 czerwca 1888 r. (aust. Dz. P. P. № 97), zmienionej rozporządzeniem cesarskim z dnia 17 lipca 1899 roku (aust. Dz. P. P. № 120, cz. IV) tudzież w art. 946 i 948 zbioru ustaw rosyjskich o akcyzach, jako też wreszcie § 2 niemieckiej ustawy z dnia 27 maja 1896 r. (Dz. Ust. Rzeszy str. 117), zmienionej ustawą z dnia 6 stycznia 1903 r. (Dz. Ust. Rzeszy str. 1), — ustanawia się na kwotę marek 20.000 od 100 kg. cukru wagi netto.

§ 2. Uchyla się moc obowiązująca ustaw i rozporządzeń wydanych w przedmiocie monopolu handlu, względnie sekwestru cukru, a w szczególności: ustawy o cukrze z dnia 1 sierpnia 1917 r. (Dz. rozp. b. generał-gubernatorstwa warszawskiego № 83, poz. 346), rozporządzenia naczelnego wodza armji z dnia 4 maja 1916 roku, dotyczącego monopolu cukrowego i przymusu koncesyjnego dla handlu cukrem (Dz. rozp. c. i k. zarządu wojskowego w Polsce № 57), rozporządzenia Komisarza Ziem Wołynia i Frontu Podolskiego z dnia 14 kwietnia 1920 r. (Dz. Urz. Zarz. Cyw. Ziem Wołynia i Frontu Podolskiego № 5, poz. 76) o wprowadzeniu monopolu handlu cukrem i melasą na podległych mu obszarach Wołynia i Podola; nadto uchyla się moc obowiązującą postanowienia § 1 l. 2 austriackiej ustawy z dnia 20 czerwca 1886 r. (aust. Dz. P. P. № 97), zmienionej rozporządzeniem cesarskim z dnia 17 lipca 1899 r. (aust. Dz. P. P. № 120, cz. IV) o opodatkowaniu cukru innego rodzaju w b. zaborze austriackim tudzież rozporządzenia Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 12 listopada 1920 r. (Dz. Urz. Min. b. Dz. Pr. № 73, poz. 500),—z tem jednak ograniczeniem, iż przywóz cukru z zagranicy i wywóz tegoż artykułu za granicę Rzeczypospolitej jest i nadal zakazany.

Na wyjątki może zezwolić Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, względnie na obszarze b. dzielnicy pruskiej—Minister tej dzielnicy.

Równocześnie przywraca się na całym obszarze b. zaboru rosyjskiego moc obowiązującą przepisów o akcyzie od cukru, zawartych w tomie V zbioru praw rosyjskich, z wyjątkiem art. 947 i art. art. od 964—970 włącznie.

§ 3. Wszelkie grzywny przewidziane w austriackiej ustawie z dnia 20 czerwca 1888 r. (aust. Dz. P. P. № 97), w cesarskim rozporządzeniu z dnia 17 lipca 1899 r. (aust. Dz. P. P. № 120, cz. IV), tudzież kary przewidziane za wykroczenia przeciwko przepisom o akcyzie od cukru, zawarte w części V i VI tomu V zbioru praw rosyjskich (zbioru ustaw o akcyzach), jako też w niemieckiej ustawie z dnia 27 maja 1896 r. (Dz. Ust. Rzeszy str. 117) zmienionej ustawą z dnia 6 stycznia 1903 r. (Dz. Ust. Rzeszy str. 1)—należy wymierzać w wysokości 50-krotnej.

§ 4. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się na obszarze b. zaboru rosyjskiego i austriackiego Ministrowi Skarbu, zaś na obszarze b. zaboru pruskiego Ministrowi b. Dzielnicy Pruskiej w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą obowiązującą postanowień § 1 i 2 od dnia 1 października 1921 r.

Prezydent Ministrów:

A. Ponikowski

Minister Skarbu:

Michalski

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:

Dr. J. Trzeciński